

PŘEDMLUVA, V NÍŽ SE ZJIŠTUJE,
ŽE NA HRDINECH DĚJE, KTERÝ BUDEME MÍT ČEST
ČTENÁŘŮM VYPRAVOVAT, NENÍ NIC MYTOLOGICKÉHO,
TŘEBAŽE JEJICH JMÉNA KONČÍ NA -OS A -IS

Asi před rokem jsem hledal v královské bibliotéce prameny pro své dějiny Ludvíka XIV. a tu jsem náhodou přišel na paměti pana d'Artagnana, vytištěné v Amsterdamě u Petra Rouge — vyšly tam jako většina děl své doby, v nichž spisovatelé chtěli říci pravdu, ale nechtěli si proto kratší nebo delší dobu posedět v Bastile. Název knihy mě lákal: donesl jsem si ji domů — rozumí se, že s dovolením pana knihovníka — a dychtivě jsem se do ní pustil.

Není mým úmyslem rozbírat zde ono zajímavé dílo a spokojím se tím, že ty z mých čtenářů, kteří si cení podrobného zobrazení doby, na ně upozorním. Naleznou tam podobizny vykreslené mistrovskou rukou; a ačkoliv byly většinou črtány někde u dveří kasáren a na zdech hospod, pozná v nich zběhlý čtenář velmi dobře obrazy Ludvíka XIII., Anny Rakouské, Richelieua, Mazarina a většiny dvořanů té doby. A všechny jsou stejně výstižné jako v dějinách pana Anquetila.

Ale jak známo, na vrtkavého ducha básníka nepůsobí vždy totéž, co shledávají poutavým široké vrstvy čtenářstva. A tak při všem obdivu ke zmíněným podrobnostem (těm jsem se podívoval jako všichni ostatní) působila na mne největším dojmem jedna věc, jíž si přede mnou určitě nikdo ani nevšiml.

D'Artagnan vypravuje, že se při své první návštěvě u pana de Tréville, kapitána královských mušketýrů, setkal v předsíni s třemi mladými muži, kteří sloužili v témž slavném sboru, kam i on se chtěl dostat: jmenovali se Athos, Porthos a Aramis.

Přiznám se, že mě ta tři podivná jména zarazila a hned napadlo, nejsou-li to jen pseudonymy, jimiž d'Artagnan zakrývá nějaká slavná jména nebo která si jejich nositelé vypůjčili sami v den, kdy snad z rozmaru, snad z nespokojenosti nebo z nedostatku peněz oblékli prostý mušketýrský kabátec.

Od té doby mi nedalo spát, dokud jsem v soudobé literatuře ne našel alespoň nějakou stopu oněch zvláštních jmen, jež tolik rozjitřila mou zvědavost.

Pouhý výčet knih, které jsem proto přečetl, by vyplnil jednu celou kapitolu; snad by to bylo pro čtenáře velmi poučné, ale jistě pra-

málo zábavné. A tak se spokojím tím, že čtenáři povím až výsledek: Když jsem se, unaven marným hledáním, užuž chtěl všeho vzdát, našel jsem konečně, veden radami svého slavného učeného přítele Paulina Pârise, fóliový rukopis pod číslem 4772 nebo 4773 (na to číslo se už dobře nepamatuji). Jeho nadpis byl: „Paměti pana hraběte de La Fère, týkající se některých událostí, jež se zběhly ve Francii koncem vlády krále Ludvíka XIII. a počátkem panování krále Ludvíka XIV.“

Můžete si myslit, jakou jsem měl radost, když jsem v tomto rukopise, poslední své naději, už na dvacáté stránce našel jméno Athos, na dvacáté sedmé jméno Porthos a na třicáté prvé jméno Aramis.

Objev takového naprosto neznámého rukopisu v době vysokého rozkvětu historické vědy mi připadal skoro zázračný. Pospíšil jsem si proto a vyžádal si dovolení vydat jej tiskem doufaje, že se jednoho dne přihlásím do Akademie aspoň s cizím peřím, jestliže se mi nepodaří, což je velmi pravděpodobné, dostat se do Francouzské akademie se svou vlastní troškou do mlýna. Musím uznat, že mi bylo povolení k tisku uděleno velmi ochotně; uvádím to zde, abych vyvrátil lživá trzení zlomyslníků, že prý žijeme pod vládou, která je spisovatelům nakloněna jen vlažně.

Dnes tedy čtenářům předkládám pod vhodným názvem první část tohoto cenného rukopisu a zavazuji se, že bude-li mít tato první část, jak o tom nepochybuji, zasloužený úspěch, uveřejním ihned část druhou. Kmotr je vlastně druhým otcem; a tak vyčkáváje věcí příštích, vyzývám čtenáře, aby, ať už se mu bude kniha líbit nebo ho bude nudit, připisoval vše na můj účet, a nikoliv na vrub hraběte de La Fère.

Pověděl jsem, co jsem měl na srdci, a nyní přistupme k vyprávění.

